

Част 2: За началото на китайската комунистическа партия

The Epoch Times 13 декември 2004

Това е вторият от Девемте Коментара за ККП/Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Китаец гледа към картина, на която е изобразен комунистическият лидер Мао Цзедун. Последният декларира основаването на КНР на вратата на Забранения град през 1949 г. Макар ККП да твърди обратното, нейната история е изпълнена с кръв на невинни и измамани хора. (Снимка: GON CHAI HIN/AFP/Getty Images)

Според книгата „Просто обяснение и анализ на сложните йероглифи“ (Shuowen Jiezi), написана от Шу Шън (147 г. от новата ера в Източната династия Хан), традиционният китайски йероглиф Dang, който значи „партия“ или „банда“ включва две съставни, които съответно означават „поощрявам или подкрепям“ и „тъмен или черен“.

Събирането на двете части прави йероглиф, който означава „подкрепям тъмнината“. „Партия“ или „партиен член“ (което също може да се интерпретира

като „банда“ или „член на банда“) носи пренебрежително значение. Конфуций е казал: „Благородникът е горд, но не агресивен; общителен, но не фанатичен“. Бележките под линия на Analects (Lunyu) обясняват, че „хората, които си помагат едни на други за прикриване на лошите си дела, формират банда (партия)“. В

китайската история политическите клики често се наричат Peng Dang (конспирация, клика). Това е синоним на „банда разбойници“ в традиционната китайска култура и се свързва с формирането на банда за егоистични цели.

Защо китайската комунистическа партия се появява, развива и на края взема властта в съвременен Китай? Китайската комунистическа партия (ККП) неизменно внушава на китайския народ, че я е избрала историята, че хората са я избрали и че „без ККП нямаше да има нов Китай.“

Наистина ли китайският народ избра китайската комунистическа партия? Или тя се съюзи и принуди китайския народ да я приеме? Отговорите трябва да открием в историята.

От късния период на династията Чин (1644-1911 г.) до ранните години на републиканския период (1911-1949 г.) Китай преживява огромни външни сътресения и интензивни опити за вътрешни реформи. Китайското общество се намира в състояние на болезнен смут. Много интелектуалци и хора с възвишени идеали искат да спасят страната и народа, но в условията на национална криза и хаос тяхното недоволство нараства и довежда първо до разочарование, и после до пълно отчаяние. Също като хора, които се обръщат към доктор в случай на болест, те поглеждат извън Китай за решение на своите проблеми. Когато английският и френският модели се провалят, те

превключват на руския метод. Не се колебаят да предпишат най-крайното лекарство за болестта с надежда Китай бързо да възвърне силата си.

Движението „4-ти май“ 1919 г. е пълно отражение на това отчаяние. Някои подкрепят анархизма, други предлагат отхвърляне доктрините на конфуцианизма, трети - въвеждане на чужда култура. Всъщност те отхвърлят традиционната култура и се противопоставят на конфуцианските доктрини за „средния път“. Нетърпеливи да поемат по по-кратък път, те поощряват унищожаването на всичко традиционно. От една страна радикално настроените сред тях няма начин да служат на страната. От друга страна, те вярват твърдо в своите идеали и желания. Усещат, че светът е безнадежден, вярвайки, че са открили верния подход за бъдещото развитие на Китай. Те са жадни за революция и насилие.

Различните познания водят до различни теории, принципи и пътища сред различните групи. Докато накрая група хора се среща с представители на комунистическата партия от Съветския съюз. Идеята за „използване на революция с насилие за вземане на политическа власт“, почерпена от теорията на марксизма и ленинизма, е в унисон с недоволните им умове и приляга на желанието им да спасят страната и народа ѝ. Те формират съюз, който представя комунизма, дотогава напълно чуждо понятие за Китай. Общо трима представители на "майското движение" участват в първия конгрес на ККП. По-късно някои от учредителите умират, други се оттеглят, а трети предават ККП или стават опортюнисти и работят за окупирането на японците, превръщайки се в предатели в Китай. Други напускат ККП и се присъединяват към Куоминтанг (националистическа партия със съкращение КМТ). До 1949 г., когато ККП идва на власт в Китай, само Мао Цзедун (също наричан Мао Цзъ Тун) и Дон Биуу, са единствените останали от първоначалните тринадесет членове на партията. Не е ясно дали основателите на ККП са съзнавали по това време, че „божеството“, което са внесли от Съветския съюз, е всъщност лош призрак и че лекарството, което са търсили за подсилване на нацията, всъщност е смъртоносна отрова.

След като побеждава в революцията, руската комунистическа партия (Болшевики, по-късно преименувана на комунистическа партия на Съветския съюз), е обсебена от амбиция за Китай. През 1920 г. Съветският съюз създава Бюро за далечния изток, клон на Третия комунистически интернационал, или Коминтерн. Той е отговорен за създаването на комунистическата партия в Китай и други държави. Директор на Бюрото е Сумилтски, а Григорий Войтински, е заместник-директор. Двамата подготвят създаването на ККП, заедно с Чън Душиао и други, и правят предложение пред Коминтерн-а през юни 1921 г. за създаването на негов китайски клон. На 23 юли 1921 г., с помощта на Николски и Марин от Бюрото за далечен изток, официално е основана ККП.

Комунистическото движение е представено в Китай като експеримент и ККП поставя себе си над всички, завладявайки всичко по пътя си и донасяйки безкрайна катастрофа за Китай.

1. ККП се разраства чрез постоянно натрупване на порочност

Не е лесна задача да представиш чужд и лош призрак, като комунистическата партия - напълно несъвместима с китайската традиция в Китай – страна с пет хиляди годишна история. ККП измамва населението и патриотите интелектуалци, които желаят да служат на родината, с обещанието за „комунистическа утопия“. Тя изопачава теорията на комунизма, която е предварително изкривена от Ленин, за да осигури теоретична база за унищожаването на всички традиционни ценности и принципи. Нещо повече, изкривената теория на ККП за комунизма е използвана, за да унищожи всичко, което се

явява неудобно за управлението на ККП и да елиминира всички социални класи и хора, които могат да се окажат заплаха за нейния контрол. ККП възприема унищожаването на вярванията и абсолютен атеизъм, характерни за индустриалната революция. ККП наследява комунистическото отричане на частната собственост и внася ленинската теория за революция с насилие. В същото време ККП наследява и укрепва най-лошите черти на китайската монархия.

Историята на ККП е процес на постепенно натрупване на порочност – местна и чуждестранна. ККП усъвършенства своите девет наследени характерни черти, придавайки им „китайски елементи”: зло, измама, подстрекателство, отприщване на утайката на обществото, шпионаж, грабителство, борба, унищожение и контрол. Отвърщайки на продължаващата криза, ККП консолидира и подсилва средствата и степента, до която се изявяват тези злокачествени характеристики.

Първата наследена характеристика: прилагане на лошата форма на марксизма и ленинизма

Марксизмът първоначално привлича китайските комунисти с декларацията за „използване на революция с насилие за унищожаване на стария държавен апарат и създаване на диктатура на пролетариата”. Именно това е коренът на злото в марксизма и ленинизма.

Марксисткият материализъм се основава на тесните икономически концепции за силите на производството, производствените отношения и добавъчната стойност. През ранните, слабо развити стадии на капитализма, Маркс прави късогледото предсказание, че капитализмът ще умре и пролетариата ще победи, което се оказва невярно в историята и реалността. Марксистко-ленинската революция и диктатурата на пролетариата поощряват политика на силата и господство на пролетариата. Комунистическият манифест свързва историческата и философска база на комунистическата партия с класовите конфликти и борби. Пролетариатът се освобождава от традиционните морални и социални отношения в името на властта. При първоначалната им поява, доктрините на комунизма се противопоставят на всичко традиционно.

Човешката природа противостои на насилието. Насилието прави хората груби и тиранични. Следователно през всички епохи и всякога, човечеството отрича предпоставките на теорията за насилие на комунистическата партия; теория, която няма прецедент в нито една предходна философия или традиция. Комунистическата система на терор се стоварва на земята като че ли от нищото.

Злата идеология на ККП е построена върху предположението, че хората могат да победят природата и да преобразят света. Комунистическата партия привлича много хора с идеалите за „еманципиране на човечеството” и „световно единство”. ККП успява да излъже много хора, особено загрижените за човешките условия и нетърпеливите да оставят следа в обществото. Тези хора забравят, че горе има рай. Вдъхновени от красивото, макар и погрешно понятие за „построяване рай на земята”, те презират традициите и започват да гледат отвисоко на живота на останали, което понижава самите тях морално. Те правят всичко това с цел да услужат достойно на ККП и за да натрупат чест.

Комунистическата партия представя фантазията за „комунистическия рай” като истина и възбужда народния ентузиазъм да се бори за него: „Бурята води до ново съзидание”, „Заражда се по-добър свят”. [1] Използвайки такава абсурдна идея, ККП прекъсва връзките между човечността и Небето и прерязва живителната линия, свързваща китайския народ с неговите предци и национални традиции. Чрез подтикване на хората да дадат живота си за комунизма, ККП утвърждава способността си да нанася вреди.

Втората наследена характеристика: измама – злото трябва да мами, за да се преструва на праведно

Злото трябва да лъже. За да се възползва от работническата класа, а тя е обявена от ККП за „най-напредналата класа“, „себеотрицателната класа“, „водещата класа“ и „пионерите на пролетарската революция“. Когато комунистическата партия има нужда от селяните обещава „земя за всички“. Мао нахъсва селяните: „Без бедните селяни нямаше да има революция; да се отрече ролята им означава да се отрече революцията“. [2] Когато комунистическата партия има нужда от помощта на капиталистическата класа, тя нарича представителите ѝ „спътници в революцията на пролетариата“ и обещава „демократично републиканство“. Когато комунистическата партия е почти унищожена от КМТ, апелира гръмко: „китайци не се борят срещу китайци“ и обещава да се подчини на ръководството на Коминтерн-а. Веднага след края на Анти-японската война (1937-1945 г.), ККП се обръща изцяло срещу КМТ и сваля правителството. По подобен начин ККП елиминира капиталистическата класа малко след като поема контрола върху Китай и накрая превръща селяните и работниците в истински безпаричен пролетариат.

Понятието за Обединен фронт (ОФ) е типичен пример за лъжите на ККП. За да спечели войната срещу КМТ, ККП се отдръпва от обичайната си тактика на избиване на всеки член на семейството на собствениците на земя и богатите селяни и приема „временна политика на уеднаквяване“ с класовите си врагове като собствениците на земя и заможните селяни. На 20 юли 1947 г. Мао Цзедун обявява: „С изключение на няколко реакционни елементи, ние трябва да възприемем по-свободно отношение към класата на земевладелците... за да намалим вражеските елементи“. След като ККП взема властта обаче земевладелците и селяните не избягват геноцида.

Казването на едно и правенето на друго е нормално за комунистическата партия. Когато ККП има нужда да използва демократичните партии, тя приканва всички партии „да се стремят към дългосрочно съвместно съществуване, да извършват съвместен надзор и да споделят честта и позора“. Всеки, който изрази несъгласие или откаже да се придържа към партийните концепции, дела или организация, е елиминиран. Маркс, Ленин и лидерите на ККП твърдят, че политическата власт на комунистическата партия не бива да се споделя с никой човек или група. От самото начало ясно се вижда, че комунизмът носи гена на диктаторството. ККП е деспотична и затворена. Тя никога не е съществувала заедно с други политически партии или групи в открити отношения, независимо дали се опитва да вземе властта или след като поема управлението. Дори по време на така наречения „свободен“ период, съжителството на ККП с други е най-проста хореографска постановка.

Историята ни подсказва никога да не вярваме в обещанията на ККП, нито да се доверяваме, че ще изпълни ангажиментите си. Да вярва човек в думите на комунистическата партия по какъвто и да е въпрос, може да му коства живота.

Третата наследена характеристика: подстрекателство – майсторско насаждане на омраза и подбуждане на борба сред масите

Измамата служи за подбуждане на омраза. Борбата разчита на омразата. Когато омразата не съществува, тя може да бъде създадена.

Дълбоко вкоренената патриархална кланова система в китайската провинция, е основна бариера при създаването на политическата власт на комунистическата партия. Селското население първоначално е хармонично и връзката между

земевладелците и наемателите на земя не е напълно конфронирана. Земевладелците предлагат на селяните средства за живот и в отговор селяните подкрепят земевладелците. Тази донякъде взаимна зависимост бива изкривена от ККП в краен класов антагонизъм и класова експлоатация. Хармонията се замества от враждебност, омраза и борба. Разумното се превръща в ирационално, редът в хаос и републиканството в деспотизъм. Комунистическата партия поощрява лишаването от собственост, убийството за пари и избиването на земевладелци, заможни селяни и техните семейства и кланове. Много селяни не са съгласни да вземат чужда собственост. През нощта някои връщат на собствениците нещата, които са взели от тях през деня, но са критикувани от селските работни групи на ККП за това, че имат „ниско класово съзнание“.

За да насади омраза, ККП снижава китайския театър до пропаганден инструмент. В „Белокосото момиче“ [3] - популярна история за класовото потискане, поначало се разказва за безсмъртна жена и няма нищо общо с класовите конфликти. С помощта на военните писатели обаче тя е преобразена в „модерна“ драма, опера и балет, използвани за подбуждане на класова омраза. Когато Япония напада Китай през Втората световна война, ККП не воюва с японските войски. Вместо това напада правителството на КМТ с обвинения, че КМТ е предал страната без да се бие срещу Япония. Дори в най-критичния момент на национална катастрофа тя подстрекава народа да се противопостави на правителството на КМТ.

Подбуждането на масите към борби помежду си е класически трик на ККП. Партията създава формулата 95:5 за класова класификация: 95% от населението се разпределя на различни класи, които могат да бъдат спечелени, докато останалите 5% се класифицират като класови врагове. Хората в групата на 95% са в безопасност, докато с останалите 5% се провежда борба. От страх и за да се предпазят, хората се стремят да се включат в групата на 95%. Това довежда до много случаи, в които хората си вредят и се обиждат едни други. Чрез насаждането на омраза, ККП усъвършенства уменията си в редица политически движения.

Четвърта наследена характеристика: отрицване на утайката на обществото – хулигани и обществена измет формират ККП

Освобождаването на утайката на обществото води до зло и злото трябва да използва утайката на обществото. Комунистическите революции често използват протестите на хулиганите и обществената измет. „Парижката комуна“ всъщност включва убийства, палежи и насилие, извършени от утайката на обществото. Дори Маркс свежда поглед към „лumpен пролетариата“. [4] В Комунистическия манифест, Маркс казва: „Опасната класа, изметта на обществото, тази пасивно гниеца маса, изхвърлена от най-ниските нива на старото общество, могат да бъдат повлечени от революция на пролетариата. Нейните условия на живот обаче в много по-голяма степен я подготвят за корумпиран инструмент на реакционна машинация“. От друга страна Маркс и Енгелс считат селяните за негодни да бъдат каквато и да е социална класа, поради своята разединеност и неграмотност.

ККП доразвива тъмната страна на марксистката теория. Мао Цзедун казва: „Социалната утайка и хулиганите винаги са били презирани от обществото, но те всъщност са най-смелите, най-пълноценни и твърди в революцията в селските райони“. [2] Lumpen пролетариатът подсилва природата на насилие на ККП и дава основа за ранната политическа власт на комунистическата партия в селските райони. Думата „революция“ в буквален превод от китайски означава „отнемане на живот“, което звучи ужасяващо и застрашително за всички добри хора. Но партията успява да вдъхне на „революцията“ положително значение. По подобен начин, по време на дебат относно понятието „лumpен пролетариат“, по време на Културната революция ККП усеща, че „лumpен“ не звучи добре, затова оставя само „пролетариат“.

Друга част от поведението на изметта е да играе ролята на вагабонти. Когато ги критикуват за диктатура, партийните служители разкриват склонността си да обиждат и безсрамно да произнасят неща като: „Прав сте, точно това правим и ние. Китайският опит, натрупан през последните десетилетия, изисква упражняването на демократична диктатура. Наричаме я „народна демократична автокрация“.

Пета наследена характеристика: проникни, посеи раздор, унищожи и замести

Наред с измама, подстрекаване към насилие и използване изметта на обществото, в употреба влизат техниките на шпионажа и раздухването на раздори. ККП притежава завидни умения в "проникването". Преди десетилетия тримата топ-агенти под прикритие на ККП Чиан Джуанфей, Ли Кънон и Ху Бейфън, на практика работят за Чън Ган, директор на Втори клон на шпионската секция на Централната комисия на ККП. Когато Чиан Джуанфей работи като доверен секретар и подчинен на Шу Ендзън, директорът на Службата за разследване на Централната комисия на КМТ, изпраща секретна информация на Ли Кънон по вътрешната поща на организационния департамент на Централната комисия на КМТ. Информацията е за първи и втори стратегически план на КМТ, който цели да обгради ККП войските ѝ в провинция Джияншъ. Кънон от своя страна я предава на Джоу Енлай (също наричан Чоу Енлай) [5]. През април 1930 г. специална организация за двойна агентура, финансирана от Централния клон за разузнаване на КМТ, е създадена в Североизточен Китай. На повърхността тя принадлежи към КМТ и се управлява от Чиан Джуанфей, но задкулисно се контролира от ККП и се ръководи от Чън Ган.

Ли Кънон също се присъединява към генералния щаб на КМТ като дешифровчик. Ли е единственият, който декодира спешните съобщения, имащи връзка с ареста и бунта на Гу Шунджан [6], директор на Бюро за сигурност на ККП. Чиан Джуанфей незабавно изпраща декодираните съобщения на Джоу Енлай и по този начин предпазва цял куп шпиони да бъдат хванати от полицията.

Ян Денйин е прокомунистически специален представител на Централната служба за разследвания на КМТ със седалище в Шанхай. ККП му нарежда да арестува и екзекутира онези партийни членове, които ККП счита за ненадеждни. Затова, че обидил партийен кадър, висш офицер от провинция Хенан, е вкаран за няколко години в затвора на КМТ от собствените си хора, които използвали връзки. По време на Освободителната война [7] ККП успява да внедри таен агент, когото Чиан Кай-Шек (също наричан Джиян Джиешъ) [8], запазва в строга тайна. Лиу Пей, генерал-лейтенант и заместник-министър на отбраната, отговаря за разпореждането с армията на КМТ. Лиу на практика е агент под прикритие на ККП. Преди армията на КМТ да получи следващата си задача, информацията за планираното разгръщане вече била стигнала до Ян'ан, Генералния щаб на ККП. Комунистическата партия е трябвало да излезе с някакъв план за отбрана. Шио Шианхуи, секретар и доверен подчинен на Ху Зонан [9], разкрива на Джоу Енлай плана на Ху да нападне Ян'ан. И когато Ху Зонан и неговите сили стигат Ян'ан, там вече няма никой. Джоу Енлай веднъж казва: „Председателят Мао е знаел военните заповеди, издадени от Чиан Кай-Шек преди изобщо да са били стигнали до командира на армията на Чиан“.

Шеста наследена характеристика: плячкосване – обирите чрез хитрини или насилие се превръщат в „нов ред“

Всичко, придобито от ККП, е чрез плячкосване. Когато е сформирана Червената армия, за да създаде управление чрез военна сила, тя се нуждае от пари, муниции, храна и

облекло. ККП набира средства чрез притискане на местните деспоти и обирджии на банки, държейки се точно като бандит. В мисия водена от Ли Шианан [10], един от висшите лидери на ККП, Червената армия отвлича най-богатите семейства в графските имения на територията на западна провинция Хъбей. Отвлечат по един представител на всяко богато семейство в клана. Отвлечените са държани живи и са връщани на семействата си срещу подкуп под формата на продължителна парична помощ за армията. Заложниците се връщат или когато Червената армия бъде удовлетворена, или когато семействата са напълно разорени. Някои от заложниците са изтезавани и тормозени толкова жестоко, че умират преди да се върнат при семействата си.

Чрез „атакуване на местните деспоти и конфискуване на земите им“ ККП разширява кръга на хитрините и насилието, с които плякосва, замествайки традицията с „нов ред“. Комунистическата партия използва всички възможни лоши средства, без да върши никакви добри дела. В резултат на това състрадателността и добродетелта изчезват напълно, и са заместени от съперничество и убийства. „Комунистическата утопия“ всъщност е евфемизъм на насилническо плякосване.

Седма наследена характеристика: борба – унищожава националната система, традиционните класи и ред

Измама, подстрекателство, отприщване изметта на обществото и шпионаж – всичко това се прави с цел плякосване и борба. Комунистическата философия поощрява борбата. Комунистическата революция не е просто неорганизиран побой, унищожаване и плякосване. Мао казва: „Главните цели на атаките на селяните са местните деспоти, злите дворяни, незаконните земевладелци, но между другото те също нанасят удари и срещу всякакви патриархални идеи и институции, срещу корумпирани чиновници в градовете и лоши практики, и обичаи, в селските райони“. [2] Мао ясно инструктира унищожаването на цялата традиционна система и обичаите в страната.

Комунистическата борба включва и въоръжени сили. „Революцията не е банкет или писане на съчинение, или рисуване на картина, или бродерия; не може да е фина, нежна, умерена, мила, любезна, сдържана и възвишена. Революцията е въстание, акт на насилие, чрез което една класа сваля от власт друга“. [2] Борбата се използва от ККП, когато прави опити да вземе властта със сила. Няколко десетилетия по-късно ККП използва същата наследена характеристика, за да се бори за „образование“ на следващото поколение по време на Културната революция.

Осма наследена характеристика: елиминиране – създаване на цялостна идеология за геноцид

Комунизмът върши много неща с голяма жестокост. ККП обещава на интелектуалците „рай на земята“. По-късно ги заклепва като „дясно настроени“ и ги поставя в неизвестната девета категория [11] на преследвани хора, наред със земевладелците и шпионите. Тя лишава земевладелците и капиталистите от собствеността им, избива богатите селяни, унищожава обичаите и порядките в селските райони, отнема властта от местните управници, отвлича и изнудва по-заможните хора, промива съзнанието на военните затворници, „реформира“ капиталистите, прониква в КМТ и я разрушава, отцепва се от Комунистическия Интернационал и го предава, очисти всички дисиденти чрез последователни политически движения след идването си власт през 1949 г., и заплашва собствените си членове чрез оказване на натиск. Не позволява каквато и да е свобода на действие.

Гореизброените факти се базират на теорията за геноцид на ККП. Всяко политическо движение на партията в миналото е кампания на терор, с намерение за геноцид. ККП започва да изгражда теоретична система на геноцид в ранните стадии и тя се състои от теориите за класа, революция, борба, насилие, диктатура, движения и политически партии. Тя включва целия опит, използван и натрупан в различните случаи на геноцид.

Основният израз на геноцида при ККП, е елиминирането на съзнанието и независимата мисъл. По този начин „управляване с терор“ служи на фундаменталните интереси на ККП. Тя не те елиминира само ако си против нея; може да те унищожи дори и ако си с нея. Тя унищожава всеки, който реши. И така принуждава всеки да живее в сянката на терора и страха.

Девета наследена характеристика: контрол – използването на партийната природа за контрол на цялата партия и по този начин на останалата част от обществото

Всички наследени характеристики целят да постигнат само едно: да контролират населението чрез терор. Посредством нечестиви действия, ККП се доказва като естествен враг на всички съществуващи социални сили. От своето начало ККП се бори с една или друга криза, най-критична от които е кризата на оцеляването. ККП съществува в състояние на постоянен страх за своето оцеляване. Единствената ѝ цел е да поддържа съществуването и властта си – най-висшата привилегия. За да подсили залязващата си власт ККП прибегва редовно до още по-пагубни мерки. Интересът на партията не е интерес на всеки партиен член, нито е сбор от индивидуалните интереси на членовете. Това е интересът на партията, която като събирателно същество погизва всяка мисъл на индивида.

„Природата на партията“ е най-лошата характеристика от целия този лош спектър. Природата на партията затрупва човешката природа толкова цялостно, че китайският народ изгубва човешката си. Например Джоу Енлай и Сун Бинуен първоначално са другари. След като Сун Бинуен умира, Джоу Енлай осиновява дъщеря му Сун Уейшъ. По време на Културната революция Сун Уейшъ е порицана. По-късно умира в арест от дълги пирони, забити в главата ѝ. Заповедта за ареста ѝ е подписана от осиновителят ѝ Джоу Енлай.

Един от ранните лидери на ККП е Рен Бишъ, който отговаря за продажбите на опиум по време на Анти-японската война. Опиумът е символ на чуждата инвазия по това време, тъй като британците използват вноса на опиум в Китай, за да омаломощат китайската икономика и да накарат китайския народ да стане зависим от опиума. Въпреки силната национална неприязън към опиума, рискувайки всеобщо осъждане, но заради „чувство за партийна природа“, Рен си позволява да нареди засаждането на опиум на големи площи. Поради деликатната и нелегална природа на сделките с опиум, ККП използва думата „сапун“, като кодово название. ККП използва приходите от незаконната търговия с наркотици за финансиране на собственото си съществуване. При честване сто годишнината от рождението на Рен, китайски ръководител от новото поколение изказва висока оценка за Рен и чувството му за партийната природа: „Рен притежава превъзходни качества и беше образцов член на партията. Той имаше непоклатима вяра в комунизма и безгранична лоялност към партийната кауза“.

Пример за добра пригодност към партията е Джан Сиде. Партията казва, че той е убит при срутване на тухлена пещ, но други твърдят, че е загинал, докато е пекъл опиум. Никога не молел за повишение, тъй като бил мълчалив, служел в Централното отделение за охрана. Твърдят, че „смъртта му е по-тежка от планината Тайшан“ [12], което означава, че животът му е бил от голямо значение.

Друг образец за „партийна природа“, Лей Фън, е добре известен като „винтът, който никога не ръжда и който функционира в революционната машина“. В продължение на дълъг период от време Лей и Джан учат китайския народ на лоялност към партията. Мао Цзедун казва: „Силата на примерите е безгранична“. Много партийни герои биват използвани, за да моделират „желязната воля и принципа на партийния дух“.

Когато печели властта, ККП повежда агресивна кампания за контролиране на съзнанието с цел претопяване на много нови „инструменти“ и „винтове“ от по-младите поколения. Партията формира комплект от „правилни мисли“ и цяла гама от стереотипни поведения. Тези протоколи първоначално са използвани в партията, но бързо разширяват обсега си върху цялото общество. Облечени в името на народа, тези мисли и действия работят с цел манипулиране на съзнанието на хората, за да се придържат към нечестивия механизъм на ККП.

II. Нечестивата същност на ККП

ККП твърди, че историята ѝ е блестяща и е белязана от поредица победи. Това е просто опит да се разкраси и прослави имиджа ѝ в очите на обществеността. Всъщност ККП изобщо няма слава, която да рекламира. Само чрез използването на деветте наследени характеристики тя успява да утвърди властта си.

Основаването на ККП – отгледана от Съветския съюз

„Първият залп на Октомврийската революция ни донесе марксизма и ленинизма“. Ето как се представя партията на народа. Но когато се основава първоначално, партията е само азиатски клон на Съветския съюз. Още от началото тя е предателска партия.

През периода на основаване си тя няма пари, идеология, нито опит. Няма основа, на която да се опре. ККП се присъединява към Коминтерн-а, за да свърже съдбата си със съществуващата революция на насилие. Революцията на насилие на ККП произхожда от марксистката и ленинската революция. Коминтерн-а е глобален генерален щаб за повяляне на политически сили по света и ККП е просто източният клон на Съветския съюз, осъществявайки империализма на руската Червена армия. ККП споделя опита на комунистическата партия на Съветския съюз – опит на превземане с политическо насилие и диктатура на пролетариата. Тя следва инструкциите на съветската партия в своята политическа, интелектуална и организационна линия. ККП копира тайните и подмолни средства, с които оцелява външна незаконна организация, възприемайки извънредни мерки за наблюдение и контрол. Съветският съюз е гръбнака и патрона на ККП.

Конституцията на ККП, приета от петия конгрес на партията, е формулирана от Коминтерн-а. Тя се базира на марксизма и ленинизма, теориите на класовата борба, диктатурата на пролетариата и основаването на самата партия. Конституцията на съветската партия осигурява нейната основа. Душата на ККП включва идеология, внесена от Съветския съюз. Чън Душиу, един от първите служители на ККП, има различни виждания от Марин, представителят на Коминтерн-а. Марин пише бележка на Чън, в която казва, че ако Чън е истински член на комунистическата партия, трябва да следва заповедите на Коминтерн-а. Въпреки че Чън Душиу е един от основателите на ККП той не може да направи нищо, освен да се подчини на заповедите. И наистина, той и партията просто са подчинени на Съветския съюз.

По време на третия конгрес на ККП през 1923 г. Чън Душиу публично признава, че партията се финансира почти напълно от Коминтерн-а. За една година той дава над 200 000 юана на ККП, но не е доволен от постигнатите резултати. Коминтерн-а обвинява ККП в непостоянство в положените усилия.

Според непълна статистика от разсекретени партийни документи, ККП е получила 16 655 китайски юана от октомври 1921 г. до юни 1922 г. През 1924 г. е получила 1500 щатски долара и 31 927 юана, а през 1927 г. - 187 674 юана. Месечните субсидии от Коминтерн-а са около 20 000 юана. Най-често използваните тактики от ККП днес са лобиране, влизане през „задната врата“, предлагане на подкупи и заплахи – те се използват със същия успех и по онова време. Коминтерн-а обвинява ККП за продължително лобиране с цел финансиране.

„Те се възползват от различните източници на финансиране (Международна служба за комуникации, представител на Коминтерн-а, военни организации и др.), за да набавят средства, защото едната организация не знае, че другата вече е дала средства... странното е, че не само разбират психологията на нашите съветски другари. Най-важното е, че знаят как да третират другарите, от които зависи даването на средства. След като разберат, че няма да могат да получат финансиране по нормален начин, отлагат срещите. Накрая използват най-груби методи като изнудване, разпространяване на слухове, че някои местни служители имат конфликти с руснаците и че парите се дават на военачалниците, вместо на ККП.“ [13]

Първият съюз между ККП и КМТ – паразитът прониква до ядрото и саботира северната експедиция [14]

ККП винаги е учила хората си, че Чиан Кай-Шек е предал националното революционно движение [15], принуждавайки ККП да се превърне във въоръжено въстание.

Всъщност ККП е паразит или обсебващ призрак. Тя си сътрудничи с КМТ в първия ККП-КМТ съюз, за да разшири влиянието си чрез използване на националната революция. Нещо повече ККП е нетърпелива да започне революция в подкрепа на Съветския съюз и да вземе властта. На практика желанието ѝ за власт разрушава и предава националното революционно движение.

След втория национален конгрес на ККП през юли 1922 г. тези, които се противопоставят на съюза с КМТ преобладават, защото партийните членове са нетърпеливи да вземат властта. Но Коминтерн-а налага вето върху резолюцията от конгреса и нарежда ККП да направи съюз с КМТ.

По време на първия съюз на ККП с КМТ, ККП провежда четвъртия си национален конгрес в Шанхай през януари 1925 г. и повдига въпроса за лидерството в Китай, преди Сун Ят-сен [16] да почине на 12 март 1925 г. Ако не беше починал, вместо Чиан Кай-Шек, той щеше да стане мишена на ККП в желанието ѝ за власт.

С подкрепата на Съветския съюз, ККП взема властта, докато е в съюз с КМТ. Тан Пиншан (1886-1956 г., един от първите лидери на ККП в провинция Гуандон) става министър на Централния департамент за човешки ресурси на КМТ. Фън Юпо (1899-1954 г., един от първите лидери на ККП в провинция Гуандон), секретар на Министерство на труда, е удостоен с пълната власт да се грижи за всички, свързани с труда дейности. Лин Зухан (Лин Боку, 1886 – 1960 г., един от ранните членове на ККП), е министър по селските въпроси, докато Пън Пай (1896-1929 г., един от лидерите на ККП), е секретар на министерството. Мао Цзедун поема поста на действащ министър на Министерството на пропагандата на КМТ. Военните училища и армията винаги са във фокуса на ККП: Джоу Енлай е директор на Политическия департамент на военната академия на Хуанпу (Уампоа), а Джан Шънфу (или Джан Сонян, 1893-1986 г., един от

основателите на ККП, който представя Джоу Енлай на ККП), е заместник-директор. Джоу Енлай също е началник на съдийската секция. Той успява да внедри на някои места руски военни съветници. Много комунисти действат като политически инструктори и преподаватели във военните училища на КМТ. Членове на ККП служат също като представители на КМТ на различни нива на Националната революционна армия [17]. Издава се разпореждане без подпис на представител на партията да не се признава за валидна нито една заповед. В резултат на паразитното приканване към национално революционно движение, броят на членовете на ККП нараства драстично от под 1000 души през 1925 г. до 30 000 през 1928 година.

"Северната експедиция" започва през февруари 1926 година. От октомври 1926 г. до март 1927 г. ККП предизвиква три въоръжени конфликта в Шанхай. По-късно напада Генералния щаб на Северната експедиция, но без успех. Поделенията за главните удари в провинция Гуандон се включват във въоръжени конфликти с полицията всекидневно. Подобни бунтове довеждат до чистка на комунистическата партия от КМТ на 12 април 1927 година. [18]

През август 1927 г. членовете на ККП в Революционната армия на КМТ започват бунта в Начин, който бива потушен бързо. През септември ККП слага начало на въстанието „Есенна жътва“, за да атакува Чанша, но и то бива потушено. ККП започва да внедрява мрежа за контрол на армията, където „се създават клонове на партията на нивото на компанията в армията“. Нейни представители заминават за планината Джинаншан в провинция Джианшъ [19], където налагат управление над селските райони.

Хунанското селско въстание – подстрекаване на изметта на обществото към бунт

По време на Северната експедиция, когато националната революционна армия е във война с военачалниците, ККП подстрекава бунтовниците в селските райони, опитвайки се да вземе властта.

Хунанското селско въстание от 1927 г. е бунт на сганта, на изметта на обществото, както при Парижката комуна от 1871 г. – първият комунистически бунт. Френските граждани и чужденци по това време в Париж свидетелстват, че Парижката комуна е група от деструктивни скитници-бандити без перспективи. Живеещи в особени сгради и огромни имения, хранещи се с екстравагантни храни, те се интересуват само от задоволяване на моментното си щастие и не гледат напред. По време на бунта на Парижката комуна те цензурират пресата. Вземат за заложник, и по-късно застрелват, архиепископа на Париж Жорж Дарбой, който проповядва за Краля. За свое лично удовлетворение, те лично убиват жестоко 64 попове, подпалват и унищожават дворците на правителството, частни жилища и колони с надписи. Богатството и красотата на френската столица нямат равни в Европа, но по време на въстанието на Парижката комуна сградите са сринати със земята, а много хора са избити. Подобни зверства и жестокост рядко са виждани в историята.

Както признава Мао Цзедун,

вярно е, че селяните са в известен смисъл „непокорни“. Върховен по своята власт, селският съюз не позволява на земевладелците да кажат и дума и им отнема престижа. Земевладелците са сравнени със земята. Селяните заплашват: „Ще ви сложим в другия списък [списъка на реакционерите]!“ Те глобяват местните деспоти и лошите дворяни, изискват пари от тях и трошат закритите им автомобили. Хора влизат в къщите на местните деспоти и лошите дворяни, които са против селския съюз, избиват прасетата им и изземват житото им. Дори се отпускат за малко на абаносовите легла на младите дами. При най-малката провокация те арестуват земеделците, слагат им високи хартиени шапки и ги

показват пред селото, казвайки: „Вие мръсни земевладелци, сега вече знаете кои сте!“. Правят каквото им скимне и преобръщат всичко с главата надолу. Така създават терор в провинцията. [2]

Но Мао одобрява тези „непокорни“ действия:

„Казано без заобикалки, необходимо е да се създаде терор за малко в селските райони, иначе ще е невъзможно да се потиснат контрареволуционерите в провинцията, или да се превземе властта на дворянството. Общоприетите граници трябва да бъдат прескочени, за да се поправи грешното, в противен случай няма как да стане... Много от делата им по време на революционния период, които може да са изглеждали прекалени, всъщност са точно нещата, които изисква революцията“. [2]

Комунистическа система създава система на терор

Северната операция по време на Анти-японската война – полетът на победените

ККП заклеява „Дългия марш“ като Анти-японска операция на северната граница. Тя го раздува като китайска революционна приказка. ККП твърди, че „Дългият марш“ е „манифест“, „екип за пропаганда“ и „машина за семена“, който приключва с победата на ККП и разгром на нейните врагове.

ККП фабрикува такива очевидни лъжи за маршировките на север, където се бие с японците, за да прикрие провалите си. От октомври 1933 г. до януари 1934 г. Комунистическата партия претърпява пълен крах. В петата операция на КМТ, целяща да обкръжи и унищожи ККП, последната изгубва едно след друго селските си подкрепления. С постепенното свиване на базовите си райони Червената армия трябва да се оттегли. Това е истинският произход на „Дългия марш“.

„Дългият марш“ на практика цели да пресече обграждането и оттеглянето към Външна Монголия и Съветска Русия по дъга, която първо се движи на Запад и после на Север. Идеята е, че когато стигне до това място, ККП може да избяга в Съветска Русия в случай на поражение. ККП се натъква на големи трудности на път за Външна Монголия. Тя избира да мине през Шаншъ и Съчуан. Пък и използвайки похода през тези северни провинции ККП е могла да твърди, че е срещу японците и така да спечели сърцата на хората. От друга страна тези райони са безопасни, тъй като там не са разгърнати японски войски. Зоната, окупирана от японската армия, е по протежение на Великата стена. Година по-късно, ККП окончателно пристига в Шанбей (северна провинция Шаанши), главната сила на централната Червена армия е намаляла от 80 000 на 6000 души.

Инцидентът в Ши'ан – ККП успешно посява семената на раздора и го приписва на КМТ за втори път

През декември 1936 г. Джан Шуелиан и Ян Хучън, двама генерали от КМТ, отвличат Чيان Кай-Шек в Ши'ан. Този случай се нарича „Инцидентът в Ши'ан“.

Според учебниците на ККП, инцидентът в Ши'ан е „военен ход“, инициран от Джан и Ян, които отправят смъртоносен ултиматум на Чيان Кай-Шек. Той е принуден да застане срещу японските нападатели. Има данни, че Джоу Енлай бил поканен в Ши'ан като представител на ККП, за да преговаря за мирно разрешение. С посредничеството на различни групи в Китай инцидентът е разрешен мирно и довежда до края на десетгодишната гражданска война и начало на обединен национален съюз срещу

японците. Историческите книги на ККП твърдят, че този инцидент е повратна точка за Китай в условията на кризата. ККП описва себе си като патриотична партия, отговорна за интересите на целия народ.

Все повече документи разкриват, че много шпиони на ККП са били събрани около Чн Хучън и Джан Шуелиан преди инцидента в Ши'ан. Лиу Дин, таен член на ККП, е представен на Джан Шуелиан от Сон Чинлин, съпруга на Сун Ят-сен, която е сестра на мадам Чиан и член на ККП. След инцидента в Ши'ан, Мао Цзедун оценява: „Лиу Дин играе достойна роля в инцидента в Ши'ан“. Сред тези, които са на страната на Ян Хучън, е и собствената му жена Шие Баиджън, която е член на ККП и работи в политическия отдел на армията на Ян. Шие се омъжва за Ян Хучън през януари 1928 г., с одобрението на ККП. Освен това ККП-членът Уан Бинман, е почетен гост в дома на Ян по това време. По-късно Уан става заместник-министър на външните работи в правителството на ККП. Именно тези членове на ККП около Ян и Джан пряко подстрекават прословутия ход.

В началото на инцидента ръководителите на ККП искат да убият Чиан Кай-Шек, отмъщавайки му за потисничеството над ККП. По това време ККП има много слаби позиции в северна провинция Шааншъ и е под заплахата да бъде разгромена напълно само с една битка. Използвайки всичките си придобити умения и измама ККП подстрекава Джан и Ян да се разбунтуват. За да повали японците и да им попречи да нападнат Съветския съюз, Сталин лично пише на Централната комисия на ККП, като моли да не убиват Чиан Кай-Шек, а да му съдействат за втори път. Мао Цзедун и Джоу Енлай осъзнават, че не могат да унищожат КМТ с ограничената сила на ККП; ако убият Чиан Кай-Шек ще бъдат разгромени и дори елиминирани от търсещата мъст армия на КМТ. При тези обстоятелства, ККП променя тона. Партията принуждава Чиан Кай-Шек да приеме съдействието за втори път в името на обединените усилия срещу японците.

ККП първо подстрекава бунт, насочвайки пистолет към Чиан Кай-Шек, но впоследствие се обръща и действайки като театрален герой отново го насилва да приеме ККП. Комунистическата партия не само избягва кризата на разпада, но използва възможността да го припише на правителството на КМТ, при това - за втори път. Червената армия скоро е превърната в Осма пехотна армия, като става все по-силна. Човек само може да се възхити на неповторимите умения на ККП в лъжите.

Анти-японската война – ККП расте чрез убиване с взети назаем оръжия

Когато избухва Анти-японската война през 1937 г., КМТ има повече от 1,7 милиона въоръжени войници, кораби с 110 000 тона вместимост и около 60 бойни самолета от различни видове. Общата големина на армията на ККП, включително нова Четвърта армия, която е сформирана през ноември 1937 г., не надхвърля 70 000 души. Силата ѝ още е отслабена от вътрешните фракции и все още може да бъде разгромена от една битка. ККП съзнава, че ако се сблъска лице в лице с японците няма да е в състояние да елиминира дори и един отряд от японските войски. В очите на ККП главният акцент за „национално обединение“ се състои в поддържането на собствената ѝ власт, а не в гарантиране оцеляването на нацията. Следователно по време на сътрудничеството с КМТ, ККП упражнява вътрешна политика на „поставяне ударение върху борбата за политическа власт, което се разкрива само вътре в партията и е осъзнато в хода на практиката“.

След като японците окупираха град Шенян на 18 септември 1931 г. и така разширяват контрола си върху голяма територия в североизточен Китай, ККП се бие рамо до рамо с японците, за да победи КМТ. В декларация, написана в отговор на японската окупация, ККП убеждава хората в контролираните от КМТ райони да въстанат, работниците да стачкуват, селяните да създават проблеми, студентите да бойкотират

часовете, бедните да спрат да работят, войниците да се бунтуват, така че да бъде свалено националното правителство.

ККП издига апел за противопоставяне на японците, но има само местна армия и партизани в лагерите, далеч от фронтовата линия. С изключение на няколко битки, включително една при прохода Пиншин, ККП няма голям принос във войната срещу Япония. Вместо това, тя използва силата си за разширяване на собствената си база. Когато японците се предават, ККП включва предалите се в своята армия, твърдейки, че се е увеличила до над 900 000 редови войници и още 2 милиона милиционери. КМТ е на практика сама на фронт-линията по време на войната срещу японците и губи около 200 маршали. Командните офицери на ККП не понасят почти никакви загуби. Но учебниците на ККП постоянно твърдят, че КМТ не се е противила на японците и че ККП е довела до великата победа във войната.

Разчистване в Ян'ан – създаване на най-страховитите методи за преследване

ККП привлича патриотичната младеж към Ян'ан в името на борбата срещу японците, но преследва десетки хиляди други млади хора по време на пречистващото движение в Ян'ан. След вземането на властта в Китай, ККП описва Ян'ан като революционна „свещена земя“, но не споменава нищо за престъпленията, извършени по време на пречистването.

Пречистващото движение в Ян'ан е най-огромната, мрачна и свирепа силова игра, подемана някога в историята на човешкия свят. В името на изчистването на малките буржоазни токсини, партията изличава морала, независимостта на мисълта, свободата на действие, толерантността и достойнството. Първата стъпка на пречистването е създаването на досиета за всеки човек, които включват: 1) лични данни; 2) хроника на политическия живот; 3) семеен произход и социални връзки; 4) автобиография и идеологическа трансформация; 5) оценка по критерия „партийна природа“.

В личния архив, всеки трябва да изброи всичките познати от раждането си, всички важни събития по време и място на настъпването им. Хората са помолени да пишат неколkokратно за архива и всички пропуски се разглеждат като нечиста работа. Човек трябва да опише всички обществени действия, в които е взел участие, особено тези, свързани с постъпването в партията. Акцентът се поставя върху процесите на личната мисъл по време тези социални действия. Оценката на база партийна природа е дори още по-важна и всеки трябва да признае всички антипартийни мисли или поведение в съзнанието си, в изказванията, отношението си към работата, всекидневния живот или социалните действия. Например в оценяването на съзнанието, човек е длъжен да прецени точно дали е бил заинтересован от личен интерес, дали е използвал работата си в партията, за да постигне лични цели; дали се е поколебал в доверието си към революционното бъдеще; страхувал ли се е от смъртта по време на битки; дали му е липсвало семейството след постъпване в партията или армията. Няма обективни стандарти, ето защо се оказва, че всички имат проблеми.

Принудата се използва за изтръгване на „признания“ от кадрите, които са проверени с цел елиминиране на „скритите предатели“. Повдигат се безброй лъжливи и неправилни обвинения и започва преследване на голям брой служители. По време на чистката, Ян'ан е наречен „място за пречистване на човешката природа“. Работен екип влиза във военния и политически университет, за да разгледа личния архив на кадрите, причиняващи „червен терор“ вече два месеца. Използват се различни методи, за да се изтръгнат признания, включително импровизирани, демонстративни признания, „групови убеждения“, „пет-минутни убеждения“, частни съвети, конферентни доклади и идентифициране на „репичките“ (т.е. червените отвън и бели отвътре). Също така се прави „снемане на картина“ – строяване на всички в редица за

преглед. Тези, които изглеждат нервни, са идентифицирани като подозрителни и стават мишена за разследвания.

Дори представителите от Коминтерн-а се отвращават от методите, използвани в чистката, казвайки, че ситуацията в Ян'ан е депресивна. Хората не смеят да общуват едни с други. Всеки гони собствени цели и всички са нервни и изплашени. Никой не смее да говори истината или да подкрепя приятели, защото всеки се опитва да си спаси живота. Злите – тези, които ласкаят, лъжат и обиждат другите – са повишавани; унижението става факт в живота на Ян'ан – или ще унижиш приятелите си или себе си. Хората са притиснати до ръба на лудостта, принудени са да изоставят достойнството си, чувството за чест и срам и любовта към другия, за да спасят собствения си живот, и работата си. Те спират да изразяват мнението си и вместо това рецитират статиите на партийните лидери.

Същата тази система на потискане се използва във всички политически дейности на ККП след вземането на властта.

Три години гражданска война – предателство на страната с цел вземане на властта

Руската буржоазна революция през февруари 1917 г. е сравнително мек вариант на въстание. Царят поставя интересите на страната на първо място и предава трона без противопоставяне. Ленин бърза да се завърне в Русия от Германия, прави нов ход и в името на комунистическата революция убива революционерите от капиталистическата класа, сваляйки царя, като по този начин задушава руската буржоазна революция. ККП, както и Ленин, събира плодовете на националната революция. След края на Анти-японската война, ККП започва така наречената „Освободителна война“ (1946-1949 г.), за да сваля правителството на КМТ, донасяйки нещастieto на войната в Китай още веднъж.

ККП е добре известна със своята „стратегия на тълпата“, даването на масови жертви и смърт в името на победата. В няколко схватки с КМТ, включително тази в Лиаошъ-Шенян, Пекин-Тианджин и Хуай [20], ККП използва най-примитивните, варварски и нечовешки тактики, които жертват голям брой хора. Когато обсажда град Чанчун в провинция Джилин, североизточен Китай, с цел да изтощи хранителните запаси на града народната Освободителна армия (НОА) получава нареждане да забрани на гражданите да напускат града. По време на двата месеца на обсадата на Чанчун от глад и студ умират около 200 000 души. Но НОА не позволява на хората да напуснат града. След края на битката ККП без капчица срам заявява, че е „освободила Чанчун без нито един изстрел“.

От 1947 г. до 1948 г. ККП подписва „Харбинското съглашение“ и „Московското съглашение“ със Съветския съюз, предавайки му националните ценности и ресурси от североизток, в замяна на подкрепата му в чуждите работи и военните афери. Според съглашенията Съветският съюз трябва да достави на ККП 50 самолета, оръжията, предадени от японците на две вноски и да продава на ККП на ниски цени муниции и военни припаси. Ако КМТ пуснат сухопътни военни части на североизток, Съветският съюз се задължава тайно да подкрепи армията на ККП. Освен това: Съветският съюз ще подкрепя ККП в печеленето на контрол върху Шинджан в северозападен Китай; ККП и Съветският съюз ще създадат обединени военновъздушни сили. Руснаците трябва да оборудват 11 дивизии на армията на ККП и да транспортират една трета от своите американски оръжия (на стойност 13 милиона щатски долара) в североизточен Китай. За да спечели руската подкрепа, ККП обещава на Съветския съюз специални транспортни привилегии на североизток по земя и въздух; предлага на Съветския съюз информация за действията на правителствата на КМТ и войската на САЩ; осигурява на Съветския съюз продукти от североизток (памук, соя) и военни припаси в замяна на

съвременни оръжия; дава на Съветския съюз преференциални права във въгледобива; позволява на Съветския съюз да позиционира военни части в североизточната част и Шинджан; разрешава на руснаците да създадат бюро за разследване за Далечния изток. Освен това ККП обещава да слее някои специални райони в провинция Ляонин със Северна Корея, ако е необходимо.

III. Демонстриране на пагубните отличителни черти

Партийната история е белязана от вечен страх

Най-забележителната характеристика на ККП е вечният страх. Оцеляването е най-високият интерес на ККП от самото ѝ създаване. Този интерес успява да преодолее страха, скрит под непрестанно променящата се външност. ККП е като ракова клетка, която се разпространява и прониква във всяка част на тялото, убива заобикалящите я нормални клетки и расте злокачествено и безконтролно. В историята обществото се оказва неспособно да обезоръжи подобен мутирал фактор като ККП и няма друг избор освен да му позволи да се размножава на воля. Този мутирал фактор е толкова силен, че нищо на нивото и в обхвата му не може да го спре. Голяма част от обществото е замърсено и все по-големи райони са наводнени от комунистически елементи. Те допълнително са подсилени и използвани от ККП за основно деградиране на обществото и човечеството.

ККП не вярва в нито един общопризнат принцип за морал и справедливост. Всички нейни принципи се използват изцяло за собствен интерес. Тя е напълно егоистична и няма принципи, които да ограничат или контролират желанията ѝ. Основаваща се на собствените си принципи, партията се нуждае от постоянна промяна на вида си на повърхността. През ранния период, когато оцеляването ѝ е поставено пред риск, ККП се прикрепва към комунистическата партия на Съветския съюз, към КМТ, към управляващото тяло на КМТ и националната революция. След като взема властта, ККП се прикрепва към различни форми на опортюнизъм, към чувствата и умовете на гражданите, към социалните структури и средства – към всичко, до което може да се докосне. Използва всяка криза като възможност за консолидиране на властта и подсилване на средствата си за контрол.

Неуморният стремеж към злото е „магичното оръжие” на ККП

ККП твърди, че революционната победа зависи от трите „магични оръжия”: строежа на партията, въоръжената борба и обединените фронтове. Опитът с КМТ предлага на ККП още две „оръжия”: пропаганда и шпионаж. Различните „магични оръжия” на ККП се впитат в деветте наследени характеристики: зло, измама, подстрекателство, отрицване на изметта на обществото, шпионаж, плячкосване, борба, елиминиране и контрол.

Марксизмът и ленинизмът са лоши по своята същност. По ирония на съдбата китайските комунисти не разбират истински марксизма и ленинизма. Лин Биао [21] казва, че много малка част от членовете на ККП са чели марксистки и ленинистки книги. Обществото счита Чу [22] за идеолог, но той сам признава, че е чел много малко от тези теории. Идеологията на Мао Цзедун е селска версия на марксизма и ленинизма, която защитава въстанието на селяните. Капитализъм е последното име на теорията на Дън Сяопин за първия стадий на социализма. „Трите представи” [23] на Цзян Цзъмин са събрани от нищото. ККП никога не е разбирала марксистко-ленинската

теория, но е унаследила лошите ѝ аспекти, наслаждавайки свои още по-порочни елементи.

Обединеният фронт на ККП е съединение, направено с измама и краткосрочни развръзки. Целта му е подсилване на властта, разрастването ѝ в голям клан и повишаване броя на враговете ѝ за сметка на броя на приятелите. Обединението изисква разграничаване – идентифициране на тези, които са врагове и тези, които са приятели; на тези, които са вляво, в средата, и в дясно; с кои да се сприятелят и кога; кой да бъде атакуван и кога. ККП лесно превръща бившите си врагове в приятели и после обратно във врагове. Например през периода на демократичната революция партията се съюзява с капиталистите; по време на социалистическата революция тя ги елиминира. Друг пример - лидерите на други демократични партии като Джан Боджун [24] и Луо Лоджъ [25], съоснователи на „Китайска демократична лига“, са използвани като помощници на ККП през периода на вземане на властта, а по-късно са преследвани като „реакционери“.

Комунистическата партия е обиграна професионална банда

Комунистическата партия използва двустранни стратегии – едната страна е мека и гъвкава, а другата – твърда и непреклонна. Меките методи включват пропаганда, обединени фронтове, създаване на разногласия, шпионаж, подстрекаване на бунтове, двойни игри, проникване в съзнанието на хората, промиване на съзнанието, лъжи и измами, прикриване на истината, психологически злоупотреби и създаване атмосфера на терор. При правенето на това ККП създава синдром на страх в сърцата на хората, което ги довежда до лесно забравяне на злодеянията, извършени от партията. Тази богата гама от методи потъпкват човешката природа и подсилват лошата страна на човека. Твърдите тактики включват насилие, въоръжена борба, преследване, политически движения, убийства на свидетели, отвлечения, потискане на различни мнения, въоръжени нападения, периодични силови движения и други. Тези агресивни методи създават и подхранват терора.

ККП използва както меките, така и твърдите методи. Понякога са меки в едни случаи и твърди в други; понякога са меки на външния фронт и твърди във вътрешните работи. В по-свободна атмосфера ККП окуражава изразяването на различни мнения, но ако иска да извади „змията от дупката ѝ“ тези, които са ги изразили са преследвани в последващ период на строг контрол. ККП често използва демокрацията, за да предизвика КМТ, но когато интелектуалците в контролираните от ККП райони не са съгласни с партията, те са изтезавани и дори обезглавявани. Ето един пример: случаят „Инцидентът с дивите лилии“, при който интелектуалецът Уан Шиуей (1906-1947 г.), написал есето „Дивите лилии“, за да изрази идеала си за качество, демокрация и хуманност, е "изчистен" в очистителното движение в Ян'ан и осъден на смърт с брадва от ККП през 1947 година.

Възрастен държавен чиновник, подложен на изтезания в чистката в Ян'ан си спомня, че когато бил под много силен натиск „да признава“, единственото нещо, което могъл да направи, било да предаде съвестта си и да каже лъжи. На първо място се чувствал зле, защото бил каран да клевети свои другари. Намразил се толкова много, че искал да сложи край на живота си. По случайност на масата бил поставен пистолет. Той го грабнал, насочил го към главата си и дръпнал спусъка. Пистолетът бил празен. Човекът, който го проучвал влязъл и казал: „Добре е, че си признавате, че сте извършили нещо лошо. Политиката на партията е милостива. Комунистическата партия знае, че сте стигнали до своите граници, че сте лоялен към партията, така че преминахте теста“. ККП винаги докарва човек до смъртна опасност и после се наслаждава на всяка негова болка и унижение. Когато някой стигне границите си и иска да умре, партията се появява и „любезно“ му посочва начин да живее. Тя казва: „По-добре жив страхливец, отколкото мъртъв герой“. Човек благодари от сърце на

партията-спасителка. Години по-късно този чиновник научава за Фалун Гонг, чигонг и култивационна практика с произход от Китай. Той чувства, че практиката е добра. Когато преследването на Фалун Гонг започва през 1999 г. болезнените спомени го връхлитат отново и той повече не смее да каже добра дума за Фалун Гонг.

Преживяванията на последният китайски император Пуйи [26] са подобни на тези, на гореспоменатия държавен служител. Затворен в килия на ККП с хора, умиращи пред очите му, той си помислил, че и неговият край наближава. За да живее, позволява да му промият съзнанието и сътрудничи на затворническите надзиратели. По-късно написва автобиографията „Първата половина от моя живот“, която е използвана от ККП като успешен пример за идеологическо претопяване.

Според съвременните медицински изследвания много жертви на силен натиск и изолация изпадат в силна зависимост от своите потисници - състояние, известно като Стокхолмски синдром. Настроенията на жертвите – щастие или гняв, радост или тъга – се диктуват от настроенията на потисниците. И най-малката услуга към жертвите се приема с огромна благодарност. Има случаи, в които жертвите „обичат“ своите потисници. Този психологически феномен отдавна се използва успешно от ККП срещу враговете ѝ и при контролиране и претопяване съзнанията на гражданите.

Партията е най-покварена

Голяма част от генералните секретари на ККП са заклеени като „антикомунисти“. Ясно е, че ККП има собствен живот, със собствено независимо тяло. Партията контролира служителите, докато ККП е обградена от КМТ и едва оцелява, и въпреки това извършва вътрешна чистка в името на разгрома на „антиболшевишкия корпус“, екзекутирайки собствените си войници през нощта, или убивайки ги с камъни, за да спести патрони. В северна провинция Шааншъ, докато е притисната между японците и КМТ, ККП започва чистката в Ян'ан, убивайки много хора. Тези неколкостепенни кампании за убийства в огромни мащаби не пречат на ККП да разшири властта си в целия Китай. Партията разширява този модел на съперничество и убийства от малките руски територии до цялата територия на страната.

ККП е като злокачествен тумор: сърцевината вече е мъртва, но заради бързото си развитие продължава да се разпръсква в здравия организъм. След като проникне в телата и организмите, започва да расте нов тумор. Независимо колко добър или лош е човек първоначално, след като влезе в ККП, той става част от разрушителната ѝ сила. Колкото по-честен е човекът, толкова по-унищожителен ще стане. Без съмнение този тумор на ККП ще продължи да расте, докато не остане нищо, с което да се храни. След това, разбира се, ракът ще умре.

Основателят на ККП Чън Душиу е интелектуалец и лидер на студентското движение „4-ти май“. Той се показва като противник на насилието и предупреждава членовете на ККП, че ако се опитат да трансформират КМТ чрез комунистическите идеологии или имат твърде голям интерес от властта, това със сигурност ще обтегне отношенията. Докато е от активистите на движението „4-ти май“, Чън също е толерантен. Но е първият, когото заклеят като „дясноориентиран опортюнист“.

Друг лидер на ККП, Чу Чиубай вярва, че членовете на ККП трябва да се включват в битки и борба, да организират бунтове, да свалят властта и да използват крайни средства, за да върнат китайското общество към състояние на нормално функциониране. Но преди смъртта си той споделя: „Не искам да умирам като революционер. Изоставих движението ви отдавна. Историята изигра трик, водейки мен, интелектуалеца на политическата сцена на революцията и карайки ме да остана там много години. Накрая все още не бях преодолял дворянския си възглед. Не мога да стана воин на класата на пролетариата в края на краищата“. [27]

По съвет на Коминтерн-а лидерът на ККП Уан Мин спори за единството на КМТ във войната срещу японците, вместо да разшири основата на ККП. На срещите на ККП Мао Цзедун и Джан Уентиан [28] не успяват да убедят този свой другар, нито да разкрият истината за своето положение: предвид ограничената военна сила на Червената армия, те не могат да задържат дори един японски батальон, ако срещу добрия вкус, ККП беше решила да се бие. И тогава историята на Китай със сигурност щеше да е различна. На срещите Мао Цзедун е принуден да мълчи. По-късно Уан Мин е отстранен на първо място заради „леви“ отклонения и на второ - заради заклеимяване в опортюнизъм на дясната идеология.

Ху Яобан, друг партийен секретар, принуден да се оттегли през януари 1987 г., печели отново подкрепата на китайския народ за ККП чрез донасяне на справедливост за много невинни жертви, превърнати в престъпници по време на Културната революция. Въпреки това, накрая е изритан.

Джао Цзиян, последният паднал секретар [29], иска да помогне на ККП за по-нататъшни реформи, но действията му донасят пагубни последствия.

Какво може да постигне всеки нов лидер на ККП? Ако желае истински да реформира ККП, това ще му донесе смърт. Реформаторите бързо откриват, че властта им е отнета от ККП. Има известни граници до които членовете на ККП могат да реформират нейната система. Ето защо няма шанс ККП да успее в реформите.

Ако партийните лидери се превърнат в „лоши хора“ как ще успее ККП да разшири революцията? В много случаи, когато ККП е в най-добрата си форма – както и най-поковарена, най-висшите й служители се провалят на своите постове. Това е така, защото степента на тяхната поквара не се равнява на високия стандарт на партията, който отново и отново избира най-поковарените. Лидерите на ККП, които спасяват своите постове не са същите, които могат да повлияят на партията, а онези, които могат да разберат и следват лошите й намерения. Те подсилват способността й да оцелява по време на криза и изцяло й се отдават. Нищо чудно, че партийните членове са способни да се бият с Небето, със Земята и срещу други човешки същества. Но никога не могат да се опълчат срещу партията. Те са плахи инструменти в ръцете й и са свързани симбиотично с нея.

Безсрамието е „чудесно“ качество на днешната ККП. Според партията, нейните грешки са направени от отделни партийни лидери, тоест от Джан Гуотао [30] или Бандата на четиримата [31]. Мао Цзедун е съден от партията за три частни грешки и седем частни постижения, докато Дън Сяопин се самокритикува за четири частни грешки и шест частни постижения. Партията обаче никога не греши. Дори когато греши, тя сама поправя грешките. Следователно партията казва на своите членове да „гледат напред“, а не да се „оплитат в минали неща“. Много неща могат да се променят: комунистическият рай е превърнат в скромната цел за социалистическа храна и подслон; Марксистко-ленинската теория се заменя с „Трите представи“. „Хората не бива да се учудват, ако ККП поощрява демокрацията, свободата на убежденията, изоставянето на Цзян Цзъмин само за една нощ или обсъждане на преследването на Фалун Гонг – ККП ще направи това, ако счита, че е необходимо, за да поддържа контрол. Има едно нещо, което никога не се променя при ККП: неизменното следване на партийните цели – оцеляване и поддържане на властта. ККП използва терор, насилие и натиск, чрез системно обучение, с цел формиране на теоретична база, която впоследствие се превръща в партийна природа, върховните принципи на партията, духа на лидерите, механизма на функциониране на партията и критериите за действие на партийните членове. Комунистическата партия е здрава като стомана и възпитаниците й са твърди като желязо. Намерението на всички членове трябва да бъде единно и действията им трябва да съответстват напълно на политическата линия на партията.

Заклучение

Защо историята избра комунистическата партия сред всички останали политически сили в Китай? Както всички знаем, в този свят има две сили, два избора. Единият е стар и лош, неговата цел е да прави злини и да избира негативното. Другият е праведен и добър – той избира правилното и доброто. Причината за избора е тази, че ККП е събрала цялото зло на света – китайско и чуждо, минало и сегашно. Тя е типичен представител на лошите сили. ККП се възползва в максимална степен от вродената доброта и невинност на хората, за да мами и стъпка по стъпка започва все повече да унищожава човешките способности. Какво има предвид партията, когато твърди, че няма да има нов Китай без комунистическата партия? От основаването си през 1921 г. докато взема властта през 1949 г., доказателствата ясно показват, че без измами и насилие ККП нямаше да е на власт. ККП се различава от всички други видове организации по това, че следва извратената идеология на марксизма и ленинизма, и прави каквото си иска. Всичко, което прави, тя може да обясни с възвишени теории и по хитър начин да ги свърже с определени прослойки от обществото, като по този начин „оправдае“ действията си. Тя бълва пропаганда всекидневно, обличайки стратегиите си в различни принципи и теории, доказвайки, че винаги е права. Развитието на ККП е процес на натрупване на зло без каквато и да е слава. Историята на ККП ясно показва нейната незаконност. Китайският народ не избира ККП; вместо това ККП налага комунизма – този чужд лош призрак - върху китайския народ, чрез прилагане на покварени характеристики, наследени от комунистическата партия – зло, измама, подстрекателство, отрицване изметта на обществото, шпионаж, плячкосване, борба, елиминиране и контрол.

Бележки:

- [1] от химна на комунистите „Интернационалът”.
- [2] От доклада на Мао „За проучването на селското движение в Хунан” (март 1927 г.).
- [3] Китайска народна легенда. „Белокосото момиче” е история за безсмъртно момиче, което живее в пещера и има свръхспособности, с които награждава доброто и наказва лошото, подкрепя праведните и ограничава лошите. Въпреки това в модерната китайска драма, опера и балет тя винаги е описвана като момиче, което е принудено да избяга в пещерата след като баща ѝ е пребит до смърт заради това, че отказва да я омъжи за възрастен земевладелец. Тя побелява заради липсата на храна. Историята се превръща в една от най-популярните „съвременни” драми в Китай и подстрекава класова омраза към земевладелците.
- [4] Лумпен пролетариат - грубо преведен като бедни работници. Този термин определя класата на отхвърлените, пропаднали или подземни елементи, които представляват част от населението на индустриалните центрове. Тя включва просяци, проститутки, гангстери, рекетъори, изнудвачи, дребни престъпници, скитници, хронично безработни и негодни за работа хора, изхвърлени от индустрията и всички видове пропаднали елементи. Терминът е създаден от Маркс в „Класовите борби във Франция” (1848-1850 г.)
- [5] Джоу Енлай (5 март 1898 г. – 8 януари 1976 г.) е втори по известност след Мао в историята на ККП. Той е водеща фигура в ККП и премиер на Китай от 1949 г. до смъртта си.

- [6] Гу Шунджан първоначално е един от директорите на агентурата на ККП. През 1931 г. той е арестуван от КМТ и им сътрудничи при разкриването на много от агентите на ККП. Всички осем членове на семейството на Гу по-късно са удушени във Френската Концесия в Шанхай. Вижте: "История на убийствата на ККП" „The CCP's History of Assassinations” за повече информация (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).
- [7] Войната между ККП и КМТ през юни 1946 г. е белязана от три последователни кампании: Лиаошъ-Шенян, Хай-Хай и Бейпин-Тианджин, след което ККП взема властта от КМТ и това довежда до основаването на КНР на 1 октомври 1949 година.
- [8] Чжан Кай-Шек е лидер на КМТ, който е пратен в изгнание в Тайван.
- [9] Ху Зонан (1896-1962 г.) е роден в околия Шиаофън (сега част от околия Анджи), провинция Дзеджиян; последователно е заместник командир, действащ командир и главен отговорник на Югозападния военен и административен генерален щаб на КМТ.
- [10] Ли Шианян (1909-1992 г.), един от главните лидери на ККП. Президент на Китай през 1983 г. Изиграва важна роля като помага на Дън Сяопин да си възвърне властта през октомври 1976 г. в края на Културната революция.
- [11] Когато ККП започва поземлената реформа, тя категоризира и гората. Сред класите на враговете са включени интелектуалци, приближени към земевладелци, реакционери, шпиони и други. Те са посочени като ранг номер 9.
- [12] От стихотворението на Сима Чжан (около 145-135 пр.Хр. - около 87 пр.Хр.), историк и учен от династията западен Хан. Негови известни творби са: „Всеки трябва да умре; човек умира или по-тържествено от планината Тианшан или по-лек от перо”. Планината Тианшан е една от главните планини в Китай.
- [13] Ян Куисон "Кратък разбор на финансовата помощ на Москва, давана на китайската комунистическа партия от 1920 до 1940 г. (1)", No. 27, Интернет издание на 21 Century (30 юни 2004). <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (на китайски). Авторът Ян Куисон е изследовател на съвременната история в Китайската академия по социални науки. Понастоящем е професор в отдела по история в Пекиния университет и помощник-професор в Източния китайски университет.
- [14] „Северната експедиция” е военна кампания, водена от Чжан Кай-Шек през 1927 г. с цел обединението на Китай под ръководството на КМТ и за прекратяване владичеството на местните земевладелци. По време на северната експедиция ККП е в съюз с КМТ.
- [15] Революционното движение по време на съюза на ККП и КМТ, белязано със северната експедиция.
- [16] Сун Ят-сен (1866-1925 г.), основател на съвременен Китай.
- [17] Националната революционна армия, контролирана от КМТ, е националната армия на КНР. През периода на съюза ККП-КМТ тя включва членове, които се присъединяват към съюза.
- [18] На 12 април 1927 г. КМТ, водена от Чжан Кай-Шек, започва военна операция срещу ККП в Шанхай и много други градове. От 5000 до 6000 членове на ККП са пленени и много от тях са убити в Шанхай между 12 април и края на 1927 година.
- [19] Планината Джиганшан се счита за първата селска революционна база на ККП и се нарича „люлката на Червената армия”.
- [20] Битките Лиаошъ-Шенян, Пекин-Тианджин и Хуай-Хай са трите главни боя между ККП и КМТ от септември 1948 г. до януари 1949 г., които довеждат до унищожаването на голяма част от батальоните на КМТ. В трите битки са дадени милиони човешки жертви.
- [21] Лин Бао (1907-1971 г.), един от главните лидери на ККП, подчинен на Мао Цзедун като член на Политбюро, вицепремиер (1958 г. и министър на отбраната (1959 г.). Лин се счита за архитекта на Великата културна революция. Лин е определен за приемник през 1966 г., но губи благосклонността на Мао през 1970 г. Предусещайки падението си, Лин се опитва да избяга в СССР след разкриването

на заговора. По време на полета обаче самолетът му се разбива във Вътрешна Монголия и той умира.

- [22] Чу Чиубай (1899-1935 г.), е един от ранните лидери и известни леви писатели. Той е пленен от КМТ на 23 февруари 1935 г. и умира на 18 юни същата година.
- [23] „Трите представи” е първоначално спомената в речта на Цзян Цзъмин през февруари 2000 г. Според доктрината на произведението, партията трябва да представлява тенденция на развитие на напредналите китайски производствени сили, ориентацията на напредналата китайска култура и основните интереси на преобладаващата част от китайското общество.
- [24] Джан Боджун (1895-1969 г.) е един от съоснователите на Китайската демократична лига, демократична партия в Китай. Той е класифициран като дясноориентиран номер 1 през 1957 г. от Мао Цзедун и е един от малкото „десни”, които не са отстранени след Културната революция.
- [25] Луо Лоджъ (1898-1965 г.) е един от съоснователите на Китайската демократична лига, демократична партия в Китай. Той е класифициран като дясноориентиран номер 1 през 1957 г. от Мао Цзедун и е един от малкото „десни”, които не са отстранени след Културната революция.
- [26] Пу Йи, манджурско име Аисин Гиоро (1906–1967 г.), последният император (1908–1912 г.) на Китай, управлявал под името Хсуан Т’ун. След отказването от престола, новото републиканско правителство му дава голяма държавна пенсия и му позволява да живее в Забранения град в Пекин до 1924 г. След 1925 г. той живее в японската Концесия в Тианджин. През 1934 г., царувайки под името К’ан Тъ, става император на щата Манчукоу, или Манджурия. Хванат е от руснаците през 1945 г., които го държат като затворник. През 1946 г. Пу Йи свидетелства на делото за Токийските военни престъпления, в които е неволен инструмент, не както твърдят японските военни, че е бил инструмент на Манджурската свобода на волята. През 1950 г. е предаден на китайските комунисти и е затворен в Шенян до 1959 г., когато Мао Цзедун му дава амнистия.
- [27] От „Още няколко думи” на Чу Чиубай от 23 май 1935 г. преди смъртта му на 18 юни 1935 година.
- [28] Джан Уентиан (1900-1976 г.), важен лидер на ККП от 30-те години. Заместник-външен министър на Китай от 1954 г. до 1960 г., преследван до смърт през 1976 г. по време на Културната революция. Случаят му е повдигнат отново през август 1979 година.
- [29] Последният от десетте генерални секретари на ККП, който е отстранен поради несъгласие за използване на сила при студентските демонстрации на площад Тянанмън през 1989 година.
- [30] Джан Гуотао (1897-1979 г.), един от основателите на ККП. Изгонен от ККП през април 1938 г. Заминава за Тайван през ноември 1948 г. и за Хонг Конг през 1949 г. Емигрира в Канада през 1968 година.
- [31] „Бандата на четиримата” е формирана от съпругата на Мао Цзедун, Цзян Чин (1913-1991 г.), служителят от Шанхайския пропаганден отдел Джан Чунчао (1917-1991 г.), литературният критик Яо Уенян (1931 г.) и шанхайският охранител на сигурността Уан Хонуен (1935-1992). Те се издигат във властта по време на Културната революция (1966-1976 г.) и водят китайската политика през първите години на 70-те.

(Текстът е обновен на 20 септември 2005 г.)